

Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

BM-II.059.1.305.2026

Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu/

Pan

Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 17138 posła Patryka Wicherę wraz z grupą posłów, w sprawie systemowej stabilizacji finansowo-organizacyjnej oraz ujednolicenia zasad funkcjonowania placówek wsparcia dziennego i aktywizacji (WTZ, ZAZ, ŚDS), proszę przyjąć poniższe wyjaśnienia.

Na wstępie należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 51 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 2026 r. poz. 639) środowiskowe domy samopomocy (ŚDS) są ośrodkami wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, których celem jest świadczenie usług w ramach indywidualnych lub zespołowych treningów samoobsługi i treningów umiejętności społecznych, polegających na nauce, rozwijaniu lub podtrzymywaniu umiejętności w zakresie czynności dnia codziennego i funkcjonowania w życiu społecznym. Przepis §14 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie środowiskowych domów samopomocy (Dz.U. z 2020 r. poz. 249) wskazuje, jakie usługi realizowane są w tych ośrodkach. Jednocześnie, zgodnie z § 20 rozporządzenia, dom może dodatkowo zapewniać, w szczególności uczestnikom z zaburzeniami zachowań lub niepełnosprawnością fizyczną, usługi transportowe polegające na dowożeniu ich na zajęcia z miejsca zamieszkania lub z innego miejsca uzgodnionego z kierownikiem placówki i odwożeniu po zajęciach. Usługa transportowa nie jest więc wymaganym standardem w ośrodkach wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, a jedynie możliwością poszerzenia zakresu świadczonej pomocy.

Formą organizowania transportu dla uczestników ŚDS może być zakup usługi transportowej. W kwestii dotyczące dowozu uczestników do ŚDS powinni być angażowani przede wszystkim opiekunowie i rodziny pensjonariuszy ośrodków, a organizacja transportu w dużej mierze powinna opierać się na inicjatywach podejmowanych poza działalnością samego ośrodka. Należy przy tym wspomnieć, że obecnie uczestnictwo w zajęciach prowadzonych w ŚDS jest bezpłatne, niezależnie od dochodu uczestników i ich rodzin. Partycypacja opiekunów czy rodziny w organizacji i zapewnieniu transportu swojego podopiecznego jest w związku z tym możliwa i pożądana.

Miesięczna kwota dotacji dla ŚDS, ustalana na podstawie art. 51c ustawy o pomocy społecznej, przeznaczana jest na pokrycie bieżących kosztów prowadzenia tych ośrodków, w tym przede wszystkim na realizację usług wskazanych w §14 rozporządzenia w sprawie środowiskowych domów samopomocy oraz na utrzymanie kadry i infrastruktury ośrodka. Środki powinny być wykorzystywane w sposób celowy, oszczędny i efektywny, z zachowaniem zasad gospodarności.

W przypadku warsztatów terapii zajęciowej (WTZ) należy wskazać na § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie warsztatów terapii zajęciowej (Dz.U. z 2021 r. poz. 2284), zgodnie z którym do kosztów działalności warsztatu, które mogą być dofinansowane ze środków Państwowego

Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON), zalicza się koszty dowozu uczestników lub eksploatacji samochodu związanej z realizacją programu rehabilitacyjnego i niezbędną obsługą działalności warsztatu, jednakże finansowanie to nie ma charakteru obligatoryjnego. Przepisy rozporządzenia i ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2025 r. poz. 913, z późn. zm.) nie wskazują innego podmiotu odpowiedzialnego za dowóz uczestników w przypadku nierealizowania takiej usługi przez WTZ.

Wsparcie dotyczące likwidacji barier transportowych realizowane jest m.in. przez PFRON w ramach „Programu wyrównywania różnic między regionami III”¹, zwanego dalej „programem”. W jego obszarze D wspierane są projekty mające na celu likwidację barier transportowych. Adresatami tych działań mogą być:

- placówki służące rehabilitacji osób z niepełnosprawnościami prowadzone przez organizacje pozarządowe i jednostki samorządu terytorialnego;
- jednostki prowadzące warsztaty terapii zajęciowej;
- gminy, które dowożą osoby z niepełnosprawnościami do znajdujących się poza ich terenem placówek świadczących usługi rehabilitacyjne;
- gminy i powiaty świadczące lub planujące świadczyć dla osób z niepełnosprawnościami usługę „door-to-door”, o której mowa w obszarze H ww. programu.

Dofinansowanie może objąć zakup nowych pojazdów przeznaczonych do przewozu osób z niepełnosprawnościami lub przystosowanie posiadanych przez projektodawców pojazdów do ich potrzeb (zakup i montaż windy, podjazdu lub innego urządzenia dostosowującego pojazd do przewozu osób niepełnosprawnych). Szczegółowe wartości pomocy oraz wysokości udziału własnego w kosztach inwestycji określono w kierunkach i warunkach brzegowych obowiązujących realizatorów programu w danym roku, zamieszczanych na stronie internetowej PFRON.

Mając na uwadze znaczenie zapewnienia transportu osobom o ograniczonych możliwościach poruszania się, Rada Nadzorcza PFRON uchwałą nr 9/2025 z dnia 15 października 2025 r. przyjęła zmiany w ww. programie, za sprawą których dodano m.in. obszar H skierowany do gmin i powiatów, obejmujący dofinansowanie realizacji usługi door-to-door. Stanowi to odpowiedź na sygnalizowane przez środowisko osób z niepełnosprawnościami potrzeby w zakresie indywidualnego transportu, w szczególności w sytuacjach, w których dotychczasowe mechanizmy wsparcia nie zapewniały pełnej dostępności usług rehabilitacyjnych.

Celem projektów realizowanych w obszarze H jest zwiększenie dostępności transportu dla osób z niepełnosprawnościami oraz wspieranie ich aktywizacji społecznej, zawodowej i polepszenie dostępu do usług medycznych. Realizacja projektów powinna przyczyniać się do ograniczenia barier transportowych utrudniających dostęp do placówek rehabilitacyjnych, edukacyjnych, aktywizacyjnych, medycznych oraz instytucji publicznych. Szczegółowe informacje oraz dokumenty dostępne są na stronie internetowej PFRON².

Osoby z niepełnosprawnościami mogą też korzystać z usług asystenta osobistego osoby z niepełnosprawnością, realizowanych m.in. w ramach programów finansowanych ze środków Funduszu Solidarnościowego czy PFRON. Zakres usług asystenta obejmuje m.in.

¹ Informacje na temat Programu dostępne są na stronie PFRON: <https://www.pfron.org.pl/o-funduszu/programy-i-zadania-pfron/programy-i-zadania-real/program-wyrownywania-ro/> (dostęp: 29.05.2026 r.).

² Zob. m.in. informację o naborze wniosków w obszarze H „Programu wyrównywania różnic między regionami III” <https://www.pfron.org.pl/aktualnosci/szczegoly-aktualnosci/news/program-wyrownywania-roznic-miedzy-regionami-iii-nabor-wnioskow-w-obszarze-h-program/> (dostęp: 29.05.2026 r.).

wsparcie dotyczące wykonywania codziennych czynności i funkcjonowania w życiu społecznym. Oznacza to również pomoc w dotarciu do placówek wsparcia dziennego, takich jak WTZ czy ŚDS, oraz w powrocie do miejsca zamieszkania. Korzystanie z usług asystenta osobistego ma charakter indywidualny i może być dostosowane do potrzeb konkretnej osoby.

Zapewnienie całościowego wsparcia, którego celem jest umożliwienie osobom z niepełnosprawnością niezależnego funkcjonowania jest zadaniem samorządów terytorialnych. Do zadań samorządów należy też opracowywanie i wdrażanie programów poprawiających społeczne warunki życia osób z niepełnosprawnościami, a więc działanie na rzecz wyrównywania ich szans i integracji w społeczności lokalnej, przestrzegania ich praw oraz podejmowanie działań zmierzających do ograniczenia skutków niepełnosprawności.

W kwestii finansowania ŚDS należy wskazać, że wojewodowie w swoich budżetach mają zaplanowane, na gruncie ustawy budżetowej, środki na finansowanie działalności bieżącej tych jednostek w danym roku i co miesiąc przekazują jednostkom samorządu terytorialnego miesięczną dotację na bieżące funkcjonowanie ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, w tym na realizację usług w ośrodku, utrzymanie lokalu ośrodka i zatrudnienie kadry. Zgodnie z art. 51c ust 2 ustawy o pomocy społecznej miesięczna kwota dotacji z budżetu państwa przeznaczona na pokrycie bieżących kosztów prowadzenia ŚDS ustalana jest jako iloczyn aktualnej liczby osób korzystających z usług w tych ośrodkach oraz średniej miesięcznej wojewódzkiej kwoty dotacji na jednego uczestnika, nie wyższej jednak niż średnia miesięczna kwota dotacji wyliczona dla województwa. Wojewoda corocznie ustala średnią miesięczną wojewódzką kwotę dotacji na jednego pensjonariusza ośrodka wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi dla ŚDS w wysokości nie niższej niż 250% kryterium dochodowego, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej.

Zgodnie z art. 51 c ustawy o pomocy społecznej kwota dotacji na 1 uczestnika ŚDS może być zwiększona, nie więcej niż o 30%, na uczestników z niepełnosprawnościami sprzężonymi lub w spektrum autyzmu, którzy posiadają orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności wraz ze wskazaniem konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jednocześnie, zgodnie z art. 51c ust. 4 ustawy o pomocy społecznej, miesięczna kwota dotacji z budżetu państwa, może zostać zwiększona nie więcej niż o 20% w zależności od liczby uczestników oraz zakresu, jakości i rodzaju świadczonych usług. Zwiększenie dotacji dla poszczególnych ŚDS do 20% może nastąpić jedynie w ramach limitu uwzględnionego w budżecie wojewody na dany rok w Dziale 852 – pomoc społeczna, Rozdziale 85203 – ośrodki wsparcia. Decyzja o zwiększeniu miesięcznej dotacji należy do właściwego wojewody – dysponenta środków, który ustala sposób wykonywania zadań z zakresu administracji rządowej realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego oraz sprawuje nadzór nad wykonaniem zadań samorządu gminnego, powiatowego i województwa, w tym nad jakością działalności jednostek organizacyjnych pomocy społecznej i jakością usług, dla których minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określił standardy (art. 22 pkt 1 i 8 ustawy o pomocy społecznej).

Obowiązujące regulacje, uzależniające wysokość dotacji od wysokości kryterium dochodowego, wskazują minimalny poziom dotacji na uczestnika stanowiący 250% kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej, nie określając jednocześnie poziomu maksymalnego. Brzmienie przepisu pozwala na zwiększanie kwoty dotacji przypadającej na uczestnika bez potrzeby nowelizowania ustawy o pomocy społecznej ani tworzenia odrębnych mechanizmów finansowych. Dzięki tak skonstruowanej regulacji

w ustawie budżetowej w 2026 roku zabezpieczono środki na miesięczną dotację na uczestnika w wysokości 290% kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej (2 929,00 zł na jednego uczestnika oraz 3 807,70 zł na pensjonariusza ze spektrum autyzmu bądź niepełnosprawnościami sprzężonymi).

Średnia miesięczna kwota dotacji zależna jest również od wysokości samego kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej, które od 1 stycznia 2025 r. wynosi 1 010 zł. Weryfikacja kryteriów dochodowych dokonywana jest co 3 lata. Kolejna weryfikacja ww. kryterium dochodowego przypada na 2028 rok.

Pensjonariuszami ŚDS są osoby o bardzo specyficznych potrzebach i wymaganiach, w związku z czym zatrudniona w tych ośrodkach kadra to pracownicy wysokokwalifikowani, odznaczający się wyjątkowymi umiejętnościami, których w uznaniu tego faktu objęto wsparciem w ramach rządowego programu „Dofinansowanie wynagrodzeń pracowników jednostek organizacyjnych pomocy społecznej w postaci dodatku motywacyjnego na lata 2024–2027”. Na wypłatę dodatków motywacyjnych dla pracowników ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi w 2025 r. wydatkowano 207 347 776 zł. W 2026 r. w ustawie budżetowej zabezpieczono środki na wypłatę dodatku dla pracowników ŚDS w I półroczu br. w łącznej wysokości 102 911 000 zł.

W ostatnich latach kilkakrotnie zwiększano kwotę środków na dofinansowanie rocznego pobytu jednego uczestnika WTZ– z 14 796 zł w 2015 r. do 35 196 zł w 2025 r. oraz rocznego pobytu jednej osoby niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zatrudnionej w ZAZ z 18 500 zł w 2009 r. (kwota obowiązywała do 2018 r.) do 38 000 zł w 2025 r.

W odpowiedzi na sygnały płynące ze środowiska WTZ i ZAZ, wskazujące na wzrost kosztów funkcjonowania tych placówek, w drugiej połowie 2025 r. ponownie zwiększono wsparcie finansowe tych placówek. Rada Ministrów przyjęła 27 lutego 2026 r. rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym (Dz. U. poz. 260), dzięki czemu zwiększono dofinansowanie rocznego pobytu jednego uczestnika WTZ do 38 496 zł w 2026 r. i w latach następnych oraz rocznego pobytu jednej osoby niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zatrudnionej w ZAZ do 39 000 zł w 2026 r. i w latach następnych. Wysokość środków przeznaczanych na działalność WTZ i ZAZ uwzględnia aktualne możliwości finansowe PFRON i konieczność finansowania pozostałych zadań wynikających z ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 913, z późn. zm.), a także programów Rady Nadzorczej PFRON.

Odnośnie do powiązania kwoty dofinansowania rocznego pobytu jednego uczestnika w WTZ z określonymi wskaźnikami należy zaznaczyć, że uwzględniając możliwości finansowe PFRON i konieczność realizacji innych zadań ze środków funduszu nie byłoby to zasadne. Kwestie dotyczące finansowania WTZ określają ustawa o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1605, z późn. zm.). Wysokość dofinansowania kosztów rocznego pobytu osoby niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zatrudnionej w zakładzie aktywności zawodowej (ZAZ) oraz wysokość

dofinansowania kosztów rocznego pobytu jednego uczestnika w WTZ ustalono w § 5 ust. 2-4 rozporządzenia.

Wprowadzenie mechanizmu uzależniającego wysokość dofinansowania WTZ od określonych wskaźników wymagałoby przemodelowania zasad finansowania tego typu placówek i zmodyfikowania obowiązującego wzoru algorytmu. Wprowadzenie stałego mechanizmu corocznej waloryzacji kwoty dofinansowania wiązałoby się z istotnym ryzykiem dla stabilności finansowej funduszu. Niekontrolowany wzrost wydatków mógłby utrudnić planowanie budżetu PFRON. W perspektywie wieloletniej mogłoby to prowadzić do ograniczenia możliwości finansowania innych form wsparcia kierowanych bezpośrednio do osób z niepełnosprawnościami. Według danych PFRON kwota niezaspokojonych potrzeb w tym zakresie wyniosła w roku minionym ok. 750 mln zł.

Kierownictwo Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej na bieżąco monitoruje sytuację warsztatów terapii zajęciowej i nie wyklucza podejmowania dalszych działań w tym zakresie, adekwatnie do możliwości finansowych funduszu oraz zidentyfikowanych potrzeb systemowych.

Opisany mechanizm polegający na systematycznym zwiększaniu środków przeznaczanych na dofinansowanie kosztów działalności ww. placówek w miarę możliwości finansowych PFRON ma charakter systemowy i pozwala również zwiększać pensje pracowników, które zgodnie z obowiązującymi przepisami mogą być finansowane w ramach kosztów działalności WTZ czy ZAZ. Takie podejście służy trwałemu wzmacnianiu podstaw finansowych funkcjonowania tych placówek. Kierownictwo MRPiPS nie wyklucza przy tym dalszych analiz dotyczących wzmacniania pozycji pracowników WTZ i ZAZ, w tym kolejnych rozwiązań finansowych, organizacyjnych lub kompetencyjnych. Decyzje w tym zakresie powinny być jednak podejmowane w sposób odpowiedzialny, po przeprowadzeniu konsultacji ze środowiskiem i oszacowaniu ich skutków finansowych.

ŚDS i WTZ czy ZAZ z założenia stanowią odrębne typy jednostek, różniące się m.in. celem i zasadami funkcjonowania, grupą docelową oraz źródłem finansowania. ŚDS, w ramach realizowanych usług, przygotowuje swoich podopiecznych do uczestniczenia w WTZ lub podjęcia zatrudnienia – również w warunkach pracy chronionej na przystosowanym stanowisku pracy. Zadań tych placówek nie należy utożsamiać.

Obowiązujące w nich standardy powinny zostać opracowane w taki sposób, aby uwzględniały ich specyfikę. Standardy funkcjonowania ŚDS określa rozporządzenie w sprawie środowiskowych domów samopomocy. Ich przestrzeganie jest, na podstawie art. 22 pkt 8 ustawy o pomocy społecznej, przedmiotem nadzoru wojewodów.

Warsztaty terapii zajęciowej są natomiast jedną z form rehabilitacji społecznej i zawodowej osób z niepełnosprawnościami, której celem jest wspieranie uczestników w rozwijaniu samodzielności, kompetencji społecznych i zawodowych oraz – w przypadku osób, których potencjał i sytuacja na to pozwalają – przygotowanie do aktywności zawodowej. W MRPiPS przygotowywane są rozwiązania mające na celu poprawę jakości działań realizowanych przez WTZ. Służyć temu ma wdrożenie „Standardów funkcjonowania WTZ”³ wypracowanych w projekcie „Aktywni niepełnosprawni – narzędzia wsparcia samodzielności osób niepełnosprawnych”⁴. Standardy stanowią ważny punkt odniesienia dla dalszych prac nad poprawą funkcjonowania WTZ. Zakładają m.in.:

³ Standardy funkcjonowania WTZ, oprac.: A. Rąbel, I. Mikee, A. Gieraj i in., Warszawa, październik 2023.

⁴ Projekt realizowany był przez Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, w partnerstwie z Państwowym Funduszem Rehabilitacji Osób

- podniesienie jakości i skuteczności działań realizowanych przez WTZ;
- przyjęcie prawa uczestników WTZ do samostanowienia za kluczową zasadę działania warsztatów;
- wzmocnienie prozatrudnieniowej roli WTZ;
- ujednolicenie metod działania na etapie diagnozy, tworzenia i realizacji indywidualnych programów rehabilitacji oraz oceny postępów uczestników;
- podniesienie kwalifikacji kadry merytorycznej WTZ.

Projektowane rozwiązania wpisują się w założenia działania IV 1.4. Strategii na rzecz Osób z Niepełnosprawnościami 2021-2030⁵ pn. „Poprawa funkcjonowania warsztatów terapii zajęciowej”.

Z kolei ZAZ pełnią funkcję związaną z zatrudnieniem osób z niepełnosprawnościami w warunkach dostosowanych do ich potrzeb i możliwości.

Nie zakłada się mechanicznego ujednolicenia wszystkich regulacji dotyczących ŚDS, WTZ i ZAZ. Pełne zrównanie obowiązujących w nich standardów mogłoby prowadzić do zatarcia ich odrębnych funkcji i ograniczenia możliwości dostosowania wsparcia do zróżnicowanych potrzeb osób z niepełnosprawnościami. Zasadne jest natomiast dążenie do zwiększenia spójności systemu wsparcia osób z niepełnosprawnościami - przy uwzględnieniu również indywidualnych form wsparcia. Oznacza to potrzebę takiego kształtowania rozwiązań systemowych, aby poszczególne formy pomocy – zarówno instytucjonalne, jak i środowiskowe oraz indywidualne – nie funkcjonowały w całkowitym oderwaniu od siebie, lecz tworzyły możliwie spójną i jednocześnie elastyczną ścieżkę wsparcia odpowiadającą na zmieniające się potrzeby jego beneficjentów.

W tym kontekście istotne są nie tylko działania podejmowane w placówkach takich jak ŚDS, WTZ czy ZAZ, lecz również instrumenty wspierające niezależne życie, aktywność społeczną i zawodową. Należy tu wskazać w szczególności na asystencję osobistą, której celem jest codzienne wsparcie osoby z niepełnosprawnością.

Równie ważnym kierunkiem jest rozwój zatrudnienia wspomaganego, rozumianego jako forma wsparcia osób z niepełnosprawnościami w wejściu na rynek pracy oraz utrzymaniu zatrudnienia, m.in. przy udziale trenera pracy. Tego typu rozwiązania mogą stanowić istotne uzupełnienie działań realizowanych przez ŚDS, WTZ i ZAZ, zwłaszcza wobec osób, które przy odpowiednim, zindywidualizowanym wsparciu są w stanie podejmować aktywność zawodową poza systemem placówkowym.

Spójność systemu powinna polegać nie tyle na ujednolicaniu regulacji dotyczących poszczególnych typów placówek, ale przede wszystkim na zapewnieniu ich komplementarności, pozwalającej osobom z niepełnosprawnościami na korzystanie z takiego wsparcia, jakie odpowiada ich aktualnym potrzebom, możliwościom i aspiracjom – od wsparcia dziennego, rehabilitacji społecznej i zawodowej, przez usługi asystenckie, opiekę wytchnieniową, mieszkalnictwo wspomagane, odpowiednio dostosowany transport czy wsparcie w komunikowaniu się, aż po zatrudnienie wspomagane i inne instrumenty aktywizacji zawodowej.

Niepełnosprawnych, Polskim Stowarzyszeniem na rzecz Osób z Niepełnosprawnością Intelktualną oraz Fundacją im. Królowej Polski św. Jadwigi, w ramach Działania 2.6 Wysoka jakość polityki na rzecz włączenia społecznego i zawodowego osób niepełnosprawnych. Oś Priorytetowa II: Efektywne polityki publiczne dla rynku pracy, gospodarki i edukacji Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój 2014-2020.

⁵ Załącznik do uchwały nr 27 Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2021 r. w sprawie przyjęcia dokumentu Strategia na rzecz Osób z Niepełnosprawnościami 2021-2030 (M.P. poz. 218).

Tak rozumiana spójność systemu, opierająca się na podejściu uwzględniającym indywidualne potrzeby, powinna sprzyjać płynniejszym przejściom pomiędzy różnymi formami wsparcia, w szczególności pomiędzy ŚDS, WTZ, ZAZ, zatrudnieniem na rynku pracy oraz usługami realizowanymi w środowisku lokalnym.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Maja Nowak

Pełnomocnik Rządu do spraw Osób Niepełnosprawnych

Sekretarz Stanu

/-kwalifikowany podpis elektroniczny-/